22.08.2020 г. / 15:12:52

Вяра

Изобличение на иудеите от православните светци - II-ра част

„- **Н**о ако - недоумявали другарките на Акилина - Той е оказал на света такива велики благодеяния, защо иудеите, неговите съплеменници, не го почитат за Бог?

- **Тоя народ - обяснила светата девица - винаги се отклонява от правия път. Понеже има непокорна в ожесточението си и заслепена от злоба душа, той обикновено отхвърля онова, което е истинно и праведно. Затова иудеите са отхвърлили и Благодетеля си, като Го предали на Пилат за осъждане на кръстна смърт**.“

26.06 по еретическия, †13 юни по православния календар - Св. мъченица Акилина

„**Г**алилейците много се отличавали от иудеите от другите области на Палестина, както рязко се отличавала природата на Галилея от природата на Южна Палестина. В Галилея природата била жизнерадостна и населението - живо и просто; а в Южна Палестина - безплодна пустиня и народ, нежелаещ да признае нищо друго освен буквата и формите на правилата. Жителите на Галилея с желание възприемали идеите и духа на закона; у иерусалимските иудеи господствала единствено рутинната външност. **Галилея станала родина и люлка на християнството; Иудея била изсушена от тесногръдото фарисейство и късогледото садукейство**. Галилейците били пламенни, отзивчиви, стремителни, благодарни, честни, храбри - били възторжено религиозни, обичали да слушат поучения за вярата и Бога - били откровени, трудолюбиви, поетични... И Мария Магдалина, изцелена от Спасителя

Христа, проявила в своя живот много от прекрасните отличителни качества на своите прародители галилейци, първи и най-ревностни християни…

Жестоките страдания на Спасителя, разпнат на кръст, още повече предизвиквали наглите насмешки на иудейските първосвещеници, книжници и старейшини, които не се задоволили с изпълнението на гнусното си отмъщение, а стоейки близо до кръста на Разпнатия Христос, насмешливо изказвали безсъвестни и дръзки упреци към Невинния Страдалец и казвали:

“- Други спаси (от смърт), а Себе Си не може да спаси. Ако Той е Цар Израилев, нека сега слезе от кръста, и ще повярваме в Него…”.

Също и римските войници се подигравали с Него и приближавайки се, казвали:

“- Ако Ти си Иудейският Цар, спаси се Сам”.

И разбойниците, разпнати с Него, Го хулели, и единият от тях, злословейки Го, казал:

“- Ако си Ти Христос, спаси Себе Си и нас”.

И минувачите го хулели, клатейки глава и казвайки:

“- Ти, Който разрушаваш храма и в три дни го съзиждаш, спаси Себе Си и слез от кръста…”.

И ето, когато по този начин глупостта и дивостта на тълпата и низката злоба на иудейските старейшини обкръжавали Разпнатия Христос - мъченическият Му поглед с утешение забелязал сълзите на благочестивите жени, между които Мария Магдалина била “от първите”…

Денят на великото изкупление на падналото човечество от Богочовека бил ясен. Вече било около пладне, а според еврейското определяне на времето, бил шестият час. **Но ето, в това ясно пладне "потъмня слънцето и настана мрак" до деветия час, тоест, според съвременното определяне на часовете на деня, до третия час след пладне. Страшното, величествено, внушително небесно знамение - угасването на слънцето, тъмнината, обгръщаща всичко земно, сред ярката дневна светлина, тежко потиснала хулителите на Невинния Христос, предизвикала в тях ужас и ги накарала да замлъкнат**...

Заедно със света Мария Магдалина към Италия се отправили, според преданието, и сестрите на Лазар Марта и Мария; а Пилат, узнавайки за това и боейки се от изобличение на противозаконните му действия от страна на християните, сам изпратил съобщение на император Тиберий за Иисуса Христа, в което свидетелствал за добродетелния живот на Христа, за изцеляването на всякакви болести и недъзи от Него, даже за възкресяването на мъртви и за другите Му велики чудеса. **Пилат утвърждавал, че, проверявайки обвиненията на иудеите, не намерил в Иисуса Христа никаква вина; той полагал големи усилия да Го избави от ръцете на размирните иудеи, но не успял да постигне избавлението Му и предал Иисуса на тяхната воля, поради виковете на народа и бунтовното обвинение на иудеите към самия Пилат**... **А след разпятието на Иисуса от иудеите в природата се извършили страшни знамения, възкръснали много мъртви, с Неговото възкресение на третия ден и Пилат, като свидетел, обхванат от силен страх, съобщил на държавния кесар за всичко, което се извършило с Иисуса Христа, Който станал предмет на вяра, като Бог**...

След такива свидетелства от страна на римския управител на Иудея и от страна на почитателите на Спасителя Христа, император Тиберий, според преданието, сам повярвал в Спасителя Христа, предложил да причислят Иисуса Христа към лика на римските богове, и дори тогава, когато Римският Сенат отхвърлил това предложение, Тиберий с царски указ заплашвал да накаже всеки, който се осмелява да наскърби вярващите в Иисуса Христа.

По този начин с ревностната, безстрашна проповед за Спасителя Христа света равноапостолна Мария Магдалина, заедно с другите благочестиви християни, накарала и езическия управител на Иудея писмено да засвидетелства всемирното събитие на Христовото Възкресение пред езическия свят и убедила тогавашния римски император да признае величието и божественото могъщество на Спасителя Христа, улеснявайки с всичко това разпространението на християнството.

А християните от това време, като узнали за значението и силата на впечатлението, предизвикано от поднасянето на червено яйце от Мария Магдалина на император Тиберий с думите: "Христос воскресе!" - започнали да ѝ подражават в това и като спомен на Христовото Възкресение започнали да си подаряват червени яйца и да казват:

- Христос воскресе!... Во истину воскресе!..."

04.08 по еретическия, †22 юли по църковния календар - Св. мироносица и равноапостолна Мария Магдалина

„Андрей, когото намерил Господа на всички като някакво съкровище от светлина, възкликнал, обръщайки се към своя брат Петър:

- Намерихме Месия.

О, превъзходство на братската любов! О, преобръщане на реда! – Андрей се родил след Петър в живота и първи завел Петър при Евангелието, и – как го уловил:”намерихме” казал “Месия”. От радост било казано това, това било съединено с веселие благовестие за намерения предмет. Намерихме, казал, това съкровище: **бягай Петре, от нищетата на обрязването, освободи се от раздраните дрипи на закона, отхвърли от себе си игото на буквата, счети го за нещо незначително, презри настоящето – като сънovидение**, и се погнуси от Витсаида – като от някакво лошо и отхвърлено място. Остави мрежата – като оръдие на нищетата, лодката – като обиталище по време на потопа, риболова – като занаят, подложен на морско вълнение, рибата – като стока за чревоугодие, **иудейския народ – като превъзнасяне пред Бога, Каиафа – като баща на лукаво сборище.** Намерихме Месия, Когото превъзвестиха пророците, Когото законът ни провъзгласи със своето учение, като с някаква тръба. Намерихме съкровището на закона. Бягай Петре от глада на буквите: намерихме Месия, Когото от древност предизобразиха знаменията, Когото Михей видял на престола на славата, Когото Иезекиил видял върху херувими, Когото Даниил съзрял на облаци, Когото Навуходоносор видял в пещта, Когото Авраам приел в шатрата си, Когото Моисей видял изотзад на скалата. Този намерихме, безначално родения и явил се в последните дни. О, велико съкровище, пълнота на което не може да бъде изчерпана! Това са богатства, неподлежащи на законите на веществото, природата, на които не знае начало и самото намиране на които е ново.“Намерихме Месия (което значи Христос)”.Много са христософците, но всички те са смъртни. Авраам е бил христос, но е изтлял в гроба; Исаак също е бил христос, но костите му лежат в гроба. Иаков е бил христос, но е смъртен.

И моисей е бил христос, но е бил погребан, на кое място, не знаем. Подобно на това и Давид е бил христос, но всички те са станали плячка на смъртта. Единствен Христос наистина по природа е Бог, Който поради Своето милосърдие към човеците запечатал с излизането Си от девическата утроба, като с някакъв печат, и тези рибари с изворите на своите изцеления. Негова е властта, царството, славата и поклонението, с непорочните и единосъщни, със същата природа, Отец и Свети Дух, сега и винаги и във вечни векове, амин.

Св. Йоан Златоуст** (ок. 347/350—407) - **Похвално слово за свети апостол Андрей Първозваний - 13.12 по еретическия, † 30 ноември по православния календар - Св. всехвален апостол Андрей Първозвани (Андреевден)

„**П**ри изучаването на еврейски език блаженият Иероним се въодушевявал не само от стремежа да се запознае с оригиналния език на старозаветните свещени книги, **но и от желанието да опровергае насмешките на иудеите над християните: иудеите твърдели, че текстовете на Писанието, на които се осланят християните, имали уж друго значение в оригинал**.“

28.06 по еретическия, † 15 юни по православния календар - Св. блажени Иероним

„**В** този град живеел **един евреин, известен магьосник, чародей и лъжец**. Той бил истински слуга на дявола и мнозина довеждал до погибел. Една нощ Теофил тръгнал към него, дошъл до дома му и почукал на вратата. Магьосникът излязъл да види кой е и като видял Теофил, изпаднал в ужас. Удивен (тъй като го познавал), той го поканил да влезе и го попитал:

- По каква причина си се потрудил да дойдеш през нощта

при мене?

В отговор на това Теофил му казал:

- Ако можеш да помогнеш, то помогни ми и не ме отхвърляй, защото съм в голяма печал.

След това подробно разказал всичко на магьосника - как епископът го огорчил, като му отнел длъжността, как го оставил на подигравките на хората, като предпочел по-неспособен, а него отстранил от служба. Той обещал на магьосника богата награда, ако му помогне и му възвърне предишното уважение, и получил такъв отговор:

- Недей да скърбиш за това, но радостно и с надежда се върни у дома. Следващата нощ ела при мене в същия час, **аз ще те отведа при моя повелител и той ще ти помогне във всичко**.

Като чул този отговор, окаяният (в този момент) Теофил много се зарадвал и се прибрал, изпълнен с гибелна надежда.

Денят преминал и отново настъпила нощта. В полунощ, според заповедта на магьосника, Теофил се явил при него. Магьосникът го отвел на хиподрума - мястото, където се организирали конните надбягвания, и му казал:

- **Ако получиш някакво видение или чуеш глас, не се плаши и не се прекръствай**. Кръстът изобщо не помага на хората, това е достойна за смях християнска лъжа.

Теофил се съгласил с него и обещал да не се огражда с кръстния знак. Тогава магьосникът му показал във видение множество необикновени лица, украсени с различни светли дрехи и със запалени свещи в ръце. **Това били бесове, те крещели похвали за своя княз, сатаната. Князът на тъмнината седял сред тях, изпълнен с гордост и**

призрачна слава. Тогава окаяният магьосник взел Теофил за ръка, въвел го в това гибелно събрание и се приближил с него към княза.

- Защо си довел тук този човек? - попитал князът на тъмнината.

- Господарю мой - отговорил чародеят, - доведох го при тебе, защото той е силно оскърбен от своя епископ и те моли за помощ.

- Как мога да помогна на този, който е раб на своя Бог? Ако той наистина иска да стане мой раб и да влезе в числото на моите слуги, аз така ще му помогна, че той ще получи по-голяма власт и чест от тези, които е имал преди, и ще бъде по-силен дори от самия епископ.

- Чуваш ли какво казва князът? - попитал тогава магьосникът.

- Чувам - отговорил той - и ще изпълня всичко, което той ми заповяда.

Като казал тези думи, той веднага паднал, поклонил се на сатаната и започнал да му целува краката.

- **Нека този човек да се отрече от така наречения Син на Мария - казал дяволът на магьосника, - нека да се отрече също и от Нея Самата, защото аз и двамата ги ненавиждам. Отричането си да напише собственоръчно и да ми го даде. След това нека иска от мене каквото пожелае и ще получи искането**.

След като чул това, Теофил отвърнал:

- Ще изпълня всичко, което заповядаш, господарю мой, само и само да получа искането.

При тези думи дяволът прегърнал Теофил, започнал да го гали по брадата и да го целува, допирайки към устните му своите нечисти уста.

- Радвай се, мой искрен и верен приятелю - му казал той.

И окаяният Теофил утвърдил дружбата си с дявола, като се отрекъл от Христа, нашия Спасител, и от Пречистата Божия Майка. Написал своето отричане на хартия, приготвена преди това от магьосника, и като я запечатал, той я дал на княза на тъмнината. След това те дружески се прегърнали, целунали се и се разделили. Князът на тъмнината и слугите му станали невидими и се отдалечили в своето място - ада, а Теофил заедно с евреина се върнали на хиподрума, като и двамата се радвали на своята погибел.

На следващото утро, по Божий промисъл, както се вижда, а не заради старанието на дявола, епископът като се пробудил, се разкаял, че е отстранил Теофил от службата на иконом. Той изпратил хора, за да го покани отново при себе си в архиерейския дом, и с големи почести го възвел на предишната му длъжност, като му дал двойно уважение и му дал още по-голяма власт над църковното имущество и над всички дела. Освен това епископът в присъствието на църковния клир и гражданите помолил Теофил да му прости.

- Прости ми, брате - казал той, - прости, съгреших пред теб, като огорчих твоята святост, когато поставих на твоето място човек недостоен. Сега аз го отстранявам, а теб те моля отново да заемеш длъжността на иконом.

От този час Теофил започнал да живее с предишната си чест и власт, почитан от всички, и завеждал изцяло делата на иконом. Не само църковният клир и гражданите му въздавали велика чест и със страх му се покорявали, но и самият епископ изпитвал уважение към него, а предишните му врагове със

срам замлъкнали и започнали смирено да търсят неговата милост.

В това време нечестивият и хитър магьосник често навестявал Теофил.

- Виждаш ли, господине мой - казвал той, - как аз и моят княз ти помогнахме според твоето желание и колко скоро получи помощ от нас.

- Наистина получих - отговарял Теофил - и много ви благодаря.

Като преживял известно време в такова богоотстъпничество, Теофил започнал сякаш да се пробужда от сън и да идва на себе си, съзнавайки своята погибел. Нашият Създател и Изкупител, Христос Бог, който не иска смъртта на грешните, но милостиво очаква тяхното покаяние, си спомнил предишния добродетелен живот и трудовете на Теофил, неговите многочислени дела на милосърдието, грижите за бедните и вдовиците, възпитаването на сираците, защитата на обидените, помощта на всички, които се нуждаели от помощ, и цялото множество негови благодеяния. Не презрял Своето създание по Своята неизречена благост и Господ проявил върху него Своето милосърдие, защото няма грях, който да победи Неговото човеколюбие. С тайното и Божествено Свое внушение Той вложил в сърцето на Теофил мисъл за покаяние и обръщане.

Като дошъл на себе си, Теофил започнал да размишлява какво голямо и ужасно злодеяние е извършил, като се е отрекъл от Христа Бога и Пречистата Божия Майка заради временни и нищожни почести от човеци. Той започнал да страда в душата си, да скърби в мислите си и да се кае, въздишайки тежко, от дълбините на сърцето си, удрял се в гърдите си, плачейки и ридаейки горчиво.

По това време магьосникът бил хванат от управителя на тази страна, осъден от законен съд на смърт заради многочислените си чародейства и злодеяния и получил достойна за делата си присъда - изгорили го жив.“

06.07 по еретическия, † 23 юни по православния календар - Разказ за покаянието на Теофил

„**В** това време Симон влъхва вече бил заловен от войниците, които го търсили и те го довели в Рим, за да бъде наказан за делата си. Но той, **като помрачил умовете на мнозина, посредством вълшебната хитрост, така ги измамил, че не само не претърпял наказание, но даже от мнозина бил счетен за бог. Този предтеча на сатаната дотолкова изумил със своето вълшебство дори самия кесар Клавдий, че изваяли статуя на влъхвата и тя била поставена между двата моста на Тибър със следния надпис: “На светия бог Симон.”** За това подробно пише Иустин и Ириней...

Симон влъхв не искал да мълчи и да таи своята злоба към свети Петър - той счел себе си за посрамен от проповедта на апостола, чрез която неговата слава се срутила; и започнал открито да пречи на истинското учение на апостола със своите лъжливи слова и дела, - без всякакъв срам той спорел с него посред града. Влъхвата прелъстявал народа, като го подтиквал към разни мечтания; той показвал привидения около себе си, за които разправял на народа, че това са душите на умрели хора; показвал и възкръснали от мъртвите, които му се

кланяли като на бог: изцелявал хроми, като им възвръщал способността да ходят и да тичат. Но всичко това не било действително, а привидно, подобно на митичния Протей, който се видоизменял по различен начин: ту явявайки се с две лица, ту след известно време превръщайки се в коза, змия, птица или, уподобявайки се на огън, с една дума, възприемайки всевъзможни форми за прелъстяване на безумните. **Но достатъчно било за великия Господен апостол да погледне към делата на Симон и на часа магьосничествата му се изпарили...**

Когато свети Петър дошъл в Рим и разбрал, че Симон се назовава Христос и върши пред очите на народа велики чудеса, той, горящ от ревност по истинския Бог, се отправил към дома на Симон, пред чиито врати намерил голяма тълпа хора; те пречели на апостола да влезе в дома. Тогава свети Петър казал:

- Защо ми пречите да отида при влъхвата измамник?

- Той не е влъхва - отговорили от тълпата, - но е могъщ бог; той е поставил край вратите си стража, която знае човешките помисли.

С тези думи показали на светия апостол черното куче, лежащо при вратите, като отбелязали:

- Това куче умъртвява всички, които мислят за Симон неверни неща.

- Аз казвам истината за него - потвърдил свети Петър, - Симон е от лукавия.

След това, като се приближил към кучето, апостолът казал:

- Иди и предай на Симон, че Петър, Христовият апостол, иска да дойде при теб.

Песът тръгнал и с човешки глас предал на Симон това, което му заповядал свети апостол Петър. Всички, като чули кучето да говори, се ужасили. Симон, на свой ред, изпратил същото куче с думите:

- Нека тук влезе Петър.

Когато светият апостол влязъл в дома, Симон започнал своето магьосничество пред народа и пред погледа на свети Петър. Светият апостол с помощта на Христовата сила сторил големи чудеса. Какви именно? Древният църковен историк Егезип, живял по времето на апостолите, от многото чудеса споменава следното. В Рим младият син на една благородна вдовица от царски род починал, а майка му плакала безутешно за него; тези, които ѝ съчувствали, си спомнили, че Петър и Симон влъхва възкресявали мъртъвци; и повикали Петър, а други - Симон. На погребението на юношата се събрали много знатни хора и народ. И светият апостол Петър казал на Симон влъхва, който се големеел пред целия този народ със своята сила:

- Който от нас възкреси този мъртвец, неговото учение трябва да бъде признато като истинно.

Народът одобрил решението на апостола. Симон, като се надявал на своята вълшебна хитрост, се обърнал към народа:

- Ако аз възкреся мъртвия, ще убиете ли Петър?

- Жив ще го изгорим пред собствените ти очи! - закрещял народът.

Като пристъпил към одъра на умрелия, Симон започнал своето вълшебство и със съдействието на бесовете постигнал повдигането на главата на мъртвеца. Народът започнал да крещи, че юношата е жив, и че е възкръснал. И без да губят време, искали да изгорят Петър. Апостолът, като дал знак с

ръка, ги помолил да замълчат и като настъпила тишина, казал:

- Ако юношата наистина е жив, то нека да стане, да проговори и да ходи; но докато не видите това, не се съмнявайте, че Симон ви прелъстява със своите вълшебства.

Симон дълго обикалял около одъра, призовавайки бесовската сила, но неуспешно; тогава той искал да избяга от срам, но народът го задържал. А свети апостол Петър, истинският чудотворец, който възкресил Тавита и направил много други славни чудеса, стоял назад, издигнал очи и ръце към небето и започнал да се моли:

- Господи Иисусе Христе, Който си ни заповядал в Твое име да възкресяваме мъртъвци, моля Те, съживи този юноша, та стоящите тук да познаят Теб, истинския Бог, и да разберат, че няма друг освен Теб, Живеещия и Царстващия с Отца и Светия Дух во веки. Амин.

След тази молитва той извикал към мъртвеца:

- Младежо! Стани - моят Господ Иисус Христос те изцелява и възкресява!

И мъртвият на часа отворил очи, вдигнал се и започнал да се движи и говори...

Юношата, като паднал в нозете на свети Петър, възкликнал:

- Аз видях Господа Иисуса да заповядва на ангелите да ме върнат, по твоята молитва, на моята вдовстваща майка.

Тогава целият народ започнал да вика:

- Един е Бог и няма друг, освен изповядвания от Петър!

А Симон влъхва избягал, като с бесовска сила придал на главата си кучешки вид; въпреки това народът го хванал, даже искали да го пребият с камъни, а други да го изгорят. Но

апостол Петър, като се възпротивил, казал:

- Нашият Господ и Учител не ни е заповядал да отвръщаме на злото със зло, пуснете го, нека иде където иска; достатъчен му е срамът, позорът и осъзнаването на безсилието на собственото му вълшебство.

“Освободеният Симон, предава Маркел, дойде при мен, предполагайки, че аз нищо не знам за случилото се чудо. Симон завърза за вратите на дома ми с желязна верига едно грамадно куче и ми каза:

- Ще видя дали Петър ще дойде при теб, както обикновено.

И след час до вратата се приближи Петър, отвърза песа и му каза:

- Иди и кажи на Симон влъхва; престани да прелъстяваш с бесовската си сила хората, за които Христос проля Своята Кръв.

Кучето отишло и предало на Симон думите на апостола, подобно на човешко същество. “Като чух това (казва Маркел), аз побързах да посрещна Петър и го приех с почит в дома си; Симон и песа изгоних навън. Кучето, без да навреди на друг, се хвърли върху самия Симон и като го захапа, го повали на земята. Като видя това през прозореца, Петър забрани на песа, в името Христово, да се докосва до тялото на Симон. И кучето, без да докосва тялото на мага, скъса цялата му дреха, тъй че той остана напълно гол. При вида на това народът крещеше на Симон, като му се надсмиваше и го биеше; а след това го изгониха от града заедно с песа му. От срам Симон цяла година не се показа в Рим, докато приемникът на Клавдий - Нерон, нечестив цар, не чу от зли хора похвалите им за злобния магьосник. Нерон откри Симон, много го обикна и го направи свой приближен приятел.”...

За окончателната победа на свети Петър над влъхвата, погубила последния, всички единодушно предават следното.

Като не бил в състояние по никакъв начин да победи свети апостол Петър и не понасяйки вече срама и унижението, влъхвата обещавал да се възнесе на небето. Като събрал всичките си подчинени бесове, които вярно му служели, Симон с лавров венец на главата дошъл в центъра на Рим и като се изкачил върху едно високо здание, започнал да говори гневно на народа:

- Понеже вие, римляни, досега упорствате в своето безумие, и като ме изоставяте, следвате Петър, то затова аз ви напускам; вече не ще защитавам града, но ще заповядвам на моите ангели да ме вземат на ръце и пред очите ви ще се възнеса при моя отец на небето, откъдето ще ви изпратя големи наказания за това, че вие не се вслушахте в моите думи и не повярвахте на моите дела.

Като казал това, влъхвата плеснал с ръце и се хвърлил във въздуха; поддържан от бесовете, той започнал да лети по въздуха, издигайки се нагоре. Хората, изумени, си казвали един на друг:

- Това е Божие дело - да лети с тяло по въздуха!

Великият апостол Петър започнал високо, на всеослушание да се моли на Бога:

- Господи Иисусе Христе, Боже мой! Изобличи прелестта на този маг, за да не се съблазнят вярващите в Теб!

А после той извикал:

- О, бесове, а на вас заповядвам в името на моя Бог: не го поддържайте повече, но го оставете там - във

въздуха, където той се намира сега.

И бесовете веднага се подчинили на забраната на апостола, пуснали Симон от високото и окаяният влъхва полетял към земята, както някога дяволът бил низвергнат от небето долу; и Симон, като паднал, се пребил. Народът, който станал свидетел на това, дълго възклицавал:

- Велик е Богът, проповядван от Петър, и наистина няма друг Бог освен Него!

Падналият влъхва, макар и да бил целият разбит, по Божий промисъл бил още жив, за да се убеди в безсилието на жалките бесове и в своето собствено, да се засрами и разбере силата на Всемогъщия Бог. Той лежал на земята с раздробени членове, изпитвайки невъобразими страдания, а на сутринта неговата нечиста душа се изтръгнала с мъчение, като Симон я предал в ръцете на бесовете, за да я отнесат в ада при сатаната, техния баща. След падането на Симон апостол Петър се изкачил на високо място и като дал знак за мълчание с ръка, започнал да учи народа на познание за истинския Бог, като обърнал в Христовата вяра мнозина посредством своето продължително слово.

Цар Нерон, като узнал за позорния край на своя приятел, извънредно се разгневил на свети Петър и искал да го убие. Но, както повествува свети Метафраст, разгневеният цар не веднага, а едва след няколко години изпълнил своето злобно намерение към свети апостол Петър.“

Житие, подвизи и страдание на светия славен и всехвален върховен апостол Петър (67 г.)

„**П**рез една нощ злите духове започнали да хвърлят

камъни по свети Алипий, причинявайки му тежки наранявания. Понасяйки ударите от камъните, светецът казал на бесовете:

- Какво искате от мен, човеконенавистни и гибелни бесове? Напразно се възмущавате и въставате злобно срещу Божиите раби. Камъните, с които ме замеряте, в деня на второто пришествие ще свидетелстват пред Христа за вашата безсрамна дързост и злоба. Знайте, че смятам за нищо това, което правите, и го считам за детска игра. Ето, свалям леките дъски, които ми служат за покрив над главата, за да приемам с по-голямо удобство ударите и **да претърпя за моя Господ това, което е претърпял свети първомъченик Стефан. Вие го убихте с ръцете на иудеите, с които и ще наследите огнената геена**..."

09.12 по еретическия, † 26 ноември по православния календар - Св. преподобни Алипий Стълпник

Св. преподобни Христа ради юродив Симеон Палестински и Иоанн

„**Един евреин, хулител на името на Иисуса Христа, бил обърнат към Христа от преподобни Симеон**. Евреинът (тъй като Бог му посочвал пътя към спасението) **веднъж видял как старецът се мие и два ангела беседват с него, и като разбрал, че той е Божий угодник, поискал да разкаже това, което видял, на народа. А светецът, явявайки му се насън, му забранил да разказва видяното.** На сутринта евреинът излязъл на площада и не могъл да запази тайната; но когато поискал да заговори на народа за Симеон, светецът се появил и докоснал устата му, изобразявайки кръст на тях, и го направилням, а сам избягал от него, скачайки и играейки

сред народа. Тогава евреинът дошъл при светеца и с поклащане на глава му показал, че трябва да се кръсти. А старецът му се явил насън и му казал:

- Или се кръсти, или ще останеш ням.

И така евреинът се кръстил, и когато излязъл от светата купел, веднага проговорил и започнал да слави Бога. Тогава той привел към свето кръщение и своите домашни...

Старецът, заедно с някои бедняци, се приближил до една пещ, в която правели стъкло. Тук работел един евреин. Светецът седнал около пещта да се стопли, а евреинът правел бутилки. Светецът казал на своите бедни приятели:

- Искате ли да ви разсмея?

Те се обърнали към него, за да видят какво ще направи. И когато евреинът направил една бутилка, старецът отдалече я прекръстил и тя се пукнала. Когато евреинът направил друга бутилка, и тя се пукнала от кръстното знамение на Симеон; така се счупили третата, четвъртата и всички до седмата - и бедните започнали да се смеят, и казали на евреина какво е станало. Евреинът се разсърдил, взел една главня и прогонил юродивия, удряйки и горейки го. А юродивият бягал и викал:

- О, нечисти! Ще се чупят всичките ти бутилки, докато не направиш кръстното знамение на челото си.

Когато евреинът отново започнал да прави бутилки, се счупили още тринадесет, една след друга. Той, виждайки, че усилията му са напразни, макар и да не искал, прекръстил челото си и бутилките престанали да се чупят. Като познал силата на кръста, евреинът дошъл в светата църква и станал християнин, приемайки свето кръщение...

След два дни някои от бедните, които дружали със свети Симеон, като не го видели през това време, си помислили: да не е болен юродивият? И като дошли в неговото убежище и го намерили да лежи мъртъв под съчките, казали:

- Ето, юродстваше, докато беше жив, и след смъртта си остана такъв: защото не е легнал върху съчките, а е умрял под тях.

И двамина взели тялото му без умиване, без обичайното пение, без свещи и тамян, и го понесли да го погребат на мястото, където погребват странниците. **Носещите светеца за погребение минавали край дома на новопокръстения християнин, който преди бил евреин и правел бутилки, и той, чувайки множество пеещи с приятни гласове неизказани песни, се приближил до прозорчето, но не видял никого, освен двама души, носещи тялото на юродивия за погребение, а гласовете не преставали да пеят невидимо. Пеели ангели Божии и този християнин усещал необикновено благоухание, изпълващо въздуха:**

- Блажен си ти, юродиви - казал той, - защото, нямайки хора, които да извършат над тебе надгробно пение, имаш небесните сили, които те почитат с песни и кадят с райски благоухания.

И веднага тръгнал с двамината и понесъл честното тяло, със собствените си ръце го погребал между гробовете на странниците и бедните и разказал на всички как чул ангелско пеене над починалия, и усетил неизказано благоухание. А дякон Иоан, като дошъл в стаята и не намерил светеца, старателно го търсел навсякъде и горчиво плакал, като узнал, че свети Симеон е починал и е погребан. И тръгнал към гроба му, желаейки да вземе тялото и да го погребе с почести, но когато отворили гроба, не намерили тялото на светеца: защото

Господ със Своите свети ангели го преместил на скрито от хората място. Тогава всички жители на Емесийския град, като събудени от сън, започнали да си спомнят и да разказват един на друг чудесните дела на Божия угодник, и пророчествата му, и многострадалното му житие. Тогава разбрали, че юродивият не е бил безумен, а по-мъдър от всички мъдреци на нашето време, и смятан за грешник, бил праведен и преподобен, скриващ от хората зад юродството и греховността своя богомъдър и богоугоден живот.“

03.08 по еретическия, † 21 юли по църковния календар - Св. преподобни Симеон, юродив заради Христа

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017